

Právo na vzdělání a vysokoškolské studium

Právě v tomto období se uchazeči o vysokoškolské studium dozvídají, zda-li byli přijati na vysokou školu, či zda-li jim bude status vysokoškolského studenta nejméně na jeden rok odepřen a nebudou tak mít možnost uplatnit právo na vzdělání na vysoké škole, které je zaručeno čl. 33 Listiny základních práv a svobod.

Právě v tomto období se uchazeči o vysokoškolské studium dozvídají, zda-li byli přijati na vysokou školu, či zda-li jim bude status vysokoškolského studenta nejméně na jeden rok odepřen a nebudou tak mít možnost uplatnit právo na vzdělání na vysoké škole, které je zaručeno čl. 33 Listiny základních práv a svobod.

Právo na vzdělání jako jedno z nejvýznamnějších hospodářských, sociálních a kulturních práv je zakotveno v článku 33 LZPS. Při interpretaci tohoto článku Listiny základních práv a svobod je nutno si uvědomit fakt vyjádřený v čl. 44 odst. 1 LZPS, kdy práva na vzdělání je možno se domáhat pouze v rámci příslušných zákonů, které toto právo provádějí. Právo na vzdělání je přiznáno každému jednotlivci bez ohledu na to, zda je či není občanem České republiky. Z toho vyplývá, že každému je umožněno, aby se vzdělával sám nebo s pomocí jiného. Občané České republiky mají právo na bezplatné základní a středoškolské vzdělání. Listina také zakotvuje v souladu s příslušným zákonem povinnou školní docházku, která v současné době činí devět let. Po tuto dobu tedy je právo na vzdělání také povinností vzdělávat se.

Po uplynutí povinné devítileté školní docházky mají občané právo na bezplatné středoškolské vzdělání pouze pokud byli přijati ke studiu. Vzdělání na vysoké škole je spojováno se schopnostmi občana a možnostmi společnosti, což znamená, že není-li to v možnostech společnosti, nelze uplatnit právo na bezplatné vysokoškolské vzdělání.

Co se týče vzdělání na vysoké škole je nutno vycházet z právního názoru Ústavního soudu ČR vyjádřeného v nálezu č. [112/1996](#) Sb., kterým bylo řečeno, že právo na vzdělání na vysoké škole nelze chápat jako základní právo v tom smyslu, že by každý byl oprávněn studovat na vysoké škole, jakou si sám zvolí, a že by stát byl povinen zaručit komukoliv takové vzdělání, jaké si přeje. Kritéria pro přijetí ke studiu na vysokou školu nejsou stanovena zákonem (zákon č. [111/1998](#) Sb., o vysokých školách), ale jsou věcí samosprávné působnosti vysokých škol. Právo na vysokoškolské vzdělání tedy není základním právem, kterého by se mohlo dovolávat cestou správního soudnictví nebo ústavní stížnosti. Vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o opravném prostředku proti nepřijetí uchazeče ke studiu na vysoké škole není proto porušením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Pokud tedy uchazeč o studium nebyl přijat na vysokou školu, nemůže se domáhat práva na vysokoškolské vzdělání, jelikož toto právo mu nevzniklo.

Další články:

- [QUO vadis 2019?](#)
- [Obrana proti hodnocení zkoušky na vysoké škole](#)
- [Rozhlasové a televizní poplatky - platíte je správně?](#)
- [Budou platit absolventi středních a vysokých škol během prázdnin pojistné?](#)
- [Věcné břemeno](#)
- [Elektrické vedení](#)
- [Odkázání majetku dítěti, jeho správa](#)
- [Zásilková služba](#)
- [Společenská smlouva a zákaz konkurence](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Doplacení dlužné částky](#)